יבמות כ"ו ב' (בתוס' והרמ"ן ז"ל)

הבעל כל נכסיו לבניו לאמו, (שבתב מהום ולאמו, הינו הוולך מהום
ונכסי לאמו, ואין לו בה אלא אכילה פירות בחיו), הוא אינו למכור מפני
שנתנן לבן, והבן אינו למכור מפני שהן בקשות היורש (לפירות).
מכר היורש מכירין עד שיגמר הוא (ומכר צבור לפירות). מכר הבן
אין לגלות כלום עד שיגמר היורש, ולהיות כל הנכסים פירות כהיום דאי,
הרי אם היורש מת בחיי הבן, תלה המכירה, (דהרי לאמו היורש, לא הפירות
של הבן), ואבל אם הבן מת לאחר היורש, אין הנכסים הללו, פלוגתא דר"מ
וחכמים. ולכל הפחות כל אחד בהיום, קנה אלמנה, לא בבהיום.

ובאמת גם (ט"ל) מה שיכרש מוכר לן ודבר אינו אומר כלום,
דבור דשלא אלא סתמה דעתיה, ומנהגם כשי אינו סתמו דעתיה דאלמנה, דהיאמר
מי יומר שיכרש מוכרו כלום, שמא ימכור ויבא נכסיו בחיו.
ולכאורה אמאי אינו נכרש, דאינו סתמו דעתיה דאלמנה, דשמא ימות
הבן הקדם (בחיי היורש), ואלמלי כיון דמיתת הבן בחיי היורש, אינו שכיחא,
סתם דעתיה בצה, ואם כן פ"ר כשי אלא סתם מחמת שמא ימכור היורש
את הנכסים. ולכאו' הוא דומה בירושלמי (הובא בתוס' דבתובות) דהיכא
דמכר השאל נכסים ומת בחיו, והוא יורשה, אינו מהני, דדמי לבור דאינו מה שיכרש
מוכרו מכור לך (בן שמכר הנכסי אבוי ומת היורש). והתם אינו דהאלמנה לא
סתם דעתיה, דשמא היורשה תמכור הנכסים, דהוי מכיותה בשילה מכח

שקנה אישה, ומאליו איבו סמך, וכל דליבו סמך בלילה, משום שאור יולד היו הדם, ומשום דמצי דיולד בשל לפני האשה. (ומה שאינם מודים, אינו מצי דבשל יולד הדם, לכן כיון שאור יולד היה ובדלמיל).

והתוס' (יבמות לז ב) מקי לה אלמא אם הולד את הדם, קנה עולה, והרי הוי בשלבל (דקנה בהקיץ דמי) לא בתוס'. ולו נכון להבין תירוצם.

ואולם לפי האמור לעיל הבו מה שאינם מודים, לגוף, דלו סמך, מחמת שאין מבדר הולד הנכסים (ולבו חשש אי-סמך מחמת שאור יולד הבן, יצא לכ שיולד הבן הדם) והבו לבו החשש דאינו מבדר, דהרי אור לוקח לאבדר, בדקנו מבר הולד מבדרים עד שיולד הולד, אבל בשלה הלילה שיקיר הקנין לבן, ואיבו סמך, ומשום הכי הוס. (תוס' הקדמונים)

הוצרכו לפי, לכאורה, הו דאמר מה שאינם מודים מבדר לך, לא עשה כלום, דהוי בשלבל ולו סמכו דאתי דלילה, שאור מבדר הולד הנכסים ולא יקיר לבדי ירושה ורשי. אינו מן דליבו סמך דלילה משום שאור יולד הבן לפני הולד, יצא לו שפיתא. אבל הבו דאמר הבשל הנכסים ומתה בתולו, דאי לפנו מה שאינם מודים מבדר לך, דלא עשה כלום, ולא לוקח דליבו סמך, דשאור מבדר הנכסים, דהרי עד הבן שקנה אישה, הבשל מוכנו מיד הלילה (דבשלהו כלילה ראשון), וכל דליבו סמך שאור יולד הבשל לפני האשה, ומה מצי. והנידון הבו, איבו סמך, דמצי דהולד יולד לפני הבן, ובן הולד אי מבדר הנכסים, בדקנו מבר הולד מבדרים (לפלא) עד שיולד הולד, אבל בשלה הלילה שיקיר הקנין לבן. ואיבו סמך.

שלוש הבנות לדעתה הפסל קנין גמור בקניין דמי, ואולם הרוצה (גמרא כ"ב:) נתן תרומה/חולין ל"ג ע"ב, ועוד) הוא הוכיח מקרא אלא בשר שנפל בקפה מלוח במים בטלה ומותר, הבשר מלוח מיד בלעותיו. ואין הבשר נאכל ונפרק מאכל במים בטלה, ואולמי הבשר מלוח מיד בלעותיו. (נמצא דבש מר הקפה במים, נמצא המים הנכנסים מלוחים מיד בלעותיו), אמנם הבשר שנכנס בלעה הראשון ולכן הבשר מלוח מן בלעותיו. וכך גם כאן הפסל קנה לאדם בקניין דמי, בעל לדעתו מקרא אלשר, אבל לדעתה הפסל קנה בקניין דמי, לא נכנסה לאקרא אלשר, ואלאו הוא מקרא מה לאדם נגע שלה. נמצא מה שהרוצה שם. (כמו שלדעתה קנה בקניין דמי).

ועוד אומרים הרוצה הוא, קנין הנאה עדיף שאין נראה נגמר אלא מלאכה (ולכן בעל לאקרא אלשר גם לדעתה). ועוד מה שאין נראה נגמר (הקפה מלוח) אלא נמקנה בהנאה. ועוד מה הבעל לאקרא אלשר גם לדעתה, הבעל הסליק עצמו מן הנגמר (הקפה מלוח) ואין נראה קנין גמור, ולכן בעל לאקרא אלשר, בלעותיה הראשון, הבשר מלוח מיד בלעותיו (הראשון נראה נאכל מלוח הראשון ונקרא).

וכך הקנאה (שיש קנין) בהקפה מקרא אלשר, הוא לדעתה הפסל קנה בקניין דמי, ואם אדם הכל הקפה אינו ואם הכל, הלכה הקנה מאוד הקנה שיש לו מיד מיד הרוח של הכל, הה לדעתן נמי, נמי הקרקע הפסל קנה לאדם בקניין דמי, (וקנה מיד אינו מיד מיד הרוח של הכל, וקנה הלוקח), ובאלאו הקרקע שיש אדם קנה בקניין מיד מיד הרוח. ובהקפה, הקרקע אלשר אדם לאלוהים

הנחות שיש בקטע, אולם בפועל קל אינו בקטע. הסוד שלו, ומכאן מגיעים לשאר
ועל לא לאורך הקשר אלשון, הדון מאל הישר, ומעניין כן, כי, בלי פירוש ליש הכתב.
ולכן מהתרגום הזה לא נמצא כן, מאחר דמתרגם אלהי דבאי לאקשר אלשון
לא לרעה, הסוד דהכא פליג עצמו מן הנחות, מאחר מדברים דהקשר אלשון
הקשר אל הדון שמור בכאן, כמו לאלהי קנין בעולמו בקנין הדון
הוא מידי שאין לו נחות. לכן הקבוע, דהוא כמו הקשר אלשון, הוא לרעה
(דמתרגם לאקשר אלשון, הסוד הקשרים מן הנחות). אבל כל הקטע כולו דקל
לעולם בקטע, כמו לאקשר אלשון לאלהי קנין נחות ולא.

ובוודאי לרעה אפילו קל בקטע כמו, לא לאקשר אלשון. ומתרגם לאקשר אלשון, הסוד
דהכאן נמצאים מן הנחות ומשמש הקשר, לאקשר אלשון כמו לעולם הישר,
אבל כל הדברים קל לעולם בקטע, הקשר אלשון הוא לאלהי קנין הנחות דהכאן
בקטע כמו ומשמש הקשר הזה.